

17 d'octubre, Dia mundial per a l'eradicació de la pobresa

Dil, 17/10/2011 per Catalunya Religió

[\(Càritas\)](#) Davant del Dia mundial per a l'eradicació de la pobresa i donada la situació social duríssimaduríssima que viuen actualment moltes persones i famílies en el nostre país i en el Tercer món, des de Càritas volem manifestar que la situació actual l'estem vivint amb impotència i esperança.

Amb impotència perquè ja fa molts mesos, fins i tot anys, que denunciem que estem assistint impassibles a dues crisi i mitja (l'econòmica-financera, la de l'habitatge com a factor d'exclusió social, i una mitja crisi social). L'altra mitja, que encara no està en crisi, és la que eviten -fins quan?- familiars, entitats i serveis socials.

Amb impotència quan veiem, amb alarma, les conseqüències que l'atur te en el col·lapse de la vida de moltes persones, joves i grans, sense que s'actüi. No és una emergència econòmica i social tenir 5 milions de persones sense feina? Moltes d'aquestes persones les deixem -com a societat- als vorals i s'hi quedaran per sempre, inclús quan comencem a repuntar d'aquesta virulenta crisi.

Amb impotència quan es diu que falten tants anys per arribar a la situació de partida de la crisi, la del any 2007, quan teníem prop de 2 milions d'aturats. És aquesta la fita? Constantment 2 milions de persones, abocades a no treballar? Cap a on anem?

Amb impotència quan recordem les persones que en els països empobrits del Tercer món malviuen en permanent pobresa, mancats de drets i de llibertat, víctimes de la corrupció dels seus governs i d'altres governs que els neguen tota esperança. Sabem que la seva és una crisi molt més dura i sense un horitzó visible.

Amb impotència assistim, avui sí i demà també, a continues reduccions del poder adquisitiu de les pensions o prestacions de les persones pobres i sense endevinar on volem arribar (augment regressiu d'impostos com l'IVA, congelació prestacions/ pensions o retallades en prestacions socials).

Amb impotència perquè Càritas ha de cobrir moltes necessitats bàsiques -que no cobreix l'Estat del Benestar- quan la gran majoria de les persones pobres que atenem no volen subsidis, sinó que volen feina, feina i feina.

L'esperança que la societat civil sabrà donar un pas endavant amb iniciatives socials (p.ex Cooperatives) i que tots els que no estem directament afectats per la crisi ens sabrem contagiar de confiança, optimisme i compromís.

L'esperança que després de tantes retallades sabrem actuar sobre les causes de la crisi cercant un Consens sobre l'ocupació de totes les forces polítiques, econòmiques i socials.

L'esperança que els Estats sortiran al rescat de les persones en risc sever d'exclusió per la pèrdua de l'habitatge (la part senzilla i inexperta de les operacions hipotecàries) de la mateixa manera que ho han fet amb les Entitats Financeres (la part forta i experta).

L'esperança que entre tots evitem que les retallades recaiguin un cop més en els més fràgils.

L'esperança que els països del Nord (els rics) renunciïn (renunciem) a una part del que tenen (tenim) en benefici del Sud.

L'esperança que el neoliberalisme doni pas a una economia social de mercat, caracteritzada pels valors que tenen en compte el factor humà.

I amb l'esperança que la Història no ens hagi de jutjar durament.